

панциръ. Тръбваше да отиде още веднажъ, за послѣденъ пътъ, на гробищата — да набере коприви. Съ страхъ голѣмъ тя мислѣше за това осомотено пжтуване и за страшнитѣ магьосници, но волята и бѣ твърда.

Тя се опжти веднажъ, но царьтъ и злиятъ придворенъ тръгнаха слѣдъ нея. Тѣ я видѣха когато влѣзе въ гробищата, а по-надалеко съгледаха и магьосницитѣ, които вършеха своята работа. Царьтъ изтрѣпна отъ ужасъ, като си

помисли, че хубавата негова съпруга е една отъ тия магьосници.

„Нека народътъ да я сжди!“ извика той. И народътъ я осжди да се изгори жива.

Изтръгната отъ вѣликолѣпнитѣ зѣли, нещастната биде заведена въ една грозна тъмница, кждѣто вѣтрътъ фучеше прѣзъ единъ прозорецъ, заграденъ съ желѣзна рѣшетка. Намѣсто кадифе и коприна, възглавница ѝ бѣ вързопътъ съ коприва, който наскоро бѣ набрала. Парливитѣ панцири, които тя бѣ из-

плѣла, ѝ служеха за покривка, но за нея нѣмаше нѣщо по-приятно отъ това. Тя пакъ се залови за работата си. Работейки, тя слушаше какъ дѣцата пѣха на улицата лоши пѣсни за нея, и ни една жива душа не идваше да я утѣши съ една добра дума.

Внезапно, една вечеръ, едно лебедово крило се показа до малкия прозорецъ; това бѣше най-малкиятъ отъ братята ѝ, който бѣ намѣрилъ сестра си. Елиза започна да плаче отъ радостъ, макаръ че нощта щѣше да бжде за нея послѣдняя; но работата ѝ вече бѣ свършена и братята ѝ не бѣха далечъ.

Изпратиха при нея единъ високъ службашинъ, за да изповѣда прѣдъ него своитѣ прѣстѣпления. Щомъ съгледа тоя човѣкъ, Елиза заклати глава, като го молѣше съ погледъ и съ движение да не настоява. Тя трѣбаше тая нощъ да завърши своята работа, иначе всичкитѣ ѝ страдания, всичкитѣ ѝ сълзи и безсънни нощи биха пропаднали. Магистратътъ се оттегли, като я обсипа съ заплашвания; но Елиза, убѣдена въ своята невинность, си продължи работата.

Малкитѣ мишки ѝ донасяха въ скута копривата, за да ѝ помогнатъ, а единъ косъ, кацналъ на рѣшетката на прозореца, пѣ цѣлата нощъ, за да ѝ подкрѣпя будността.

Единъ часъ прѣдъ изгрѣвъ-слънце единадесетѣтъ братя дойдоха прѣдъ вратата на замъка, и поискаха да ги въведатъ при царя. Отговориха имъ, че това е невъзможно; още бѣ тъмно, царьтъ спѣше, и никой не би посмѣлъ да го събуди. Тѣ се молѣха и заплашваха така, щото трѣбваше да се повика стражата. При тоя шумъ царьтъ излѣзе и попита какво има; но въ сжщата минута слънцето се появи и единадесетѣтъ братя изчезнаха; само, единадесетъ лебеди се издигнаха и полетѣха надъ замъка.

Тълпата се затече къмъ градскитѣ порти, за да види какъ ще изгоратъ магьосницата. Единъ грохналъ конъ теглѣше талежката въ която тя бѣ седнала, облечена, за присмѣхъ, съ една груба кѣлчишна дреха. Дългата ѝ хубава коса покриваше лицето ѝ, странитѣ ѝ бѣха смрътно блѣдни, устнитѣ ѝ полекичка мърдаха, но нѣжнитѣ ѝ прѣсти сѣ плетѣха. Даже и по смрътния пътъ тя не искаше до напустне ра-